

leHoVaH JIREH - Partea întâi

Puteți să vă așezați. Este o mare prioritate că pot să fiu din nou printre voi, ca să vă vorbesc despre Domnul nostru Isus, pe care cred că mulți dintre voi îl cunosc, ca Jertfa de ispășire a păcatelor noastre, prin harul Său. Fie ca El să vă împartă mult mai mult din harul Său.

Fie ca atunci când vom pleca de aici, să putem spune ca cei care mergeau pe drumul către Emaus: *„Nu ne ardea inima în noi, când ne deschidea Scripturile?”* (Luca 24.32).

Eu cred că fratele Vayle ține în fiecare dimineață lecții aici, răspunzând întrebărilor și dând explicații din Scriptură, deoarece este un bun învățător și are o educație înaltă. Eu am spus zilele trecute că aș vrea să am educație, deoarece prin faptul că nu am o pregătire intelectuală, trebuie să iau pilde sau ceva de felul acesta, ca să mă pot face înțeles în ceea ce vreau să spun.

Îmi amintesc că Biblia ne vorbește despre un om numit Ioan Botezătorul. Tatăl lui era preot, dar deși de obicei copiii îl urmează pe tatăl lor, Ioan nu a făcut-o pentru că el avea o însărcinare deosebită și un mesaj adevărat: să-l anunțe pe Mesia. Dacă s-ar fi dus la școala tatălui său, ei i-ar fi spus desigur: „Păi, știi, fratele Cutare este chiar Mesia!” De aceea, el nu avea ce căuta la o asemenea școală, ci s-a dus în pustie, unde a învățat despre Dumnezeu. Ați observat de unde avea el mesajul? Ioan nu avea nici o educație, pentru că plecase în pustie la nouă ani și s-a întors când avea treizeci, a predicat șase luni, după care a fost executat.

Când fariseii și saducheii au venit să-l vadă, el i-a numit *„pui de năpârci,”* pentru că în pustie văzuse doar șerpi, doar ceva ce era necurat, murdar și înșelător.

Poate că ei i-au spus: „O, tu ești un individ neînsemnat și supărător!” dar vedeți, el era atât de simplu încât nu știa să folosească cuvinte elevate, așa că le-a spus simplu: „*Pui de năpârci.*” Aceasta a văzut în pustie, și aceasta a spus:

„Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?”

Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră.

Să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem de tată pe Avraam!” (noi avem asta și aparținem dincolo), căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam.

Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor....” (Matei 3.7-10).

Ioan știa ce trebuie făcut cu un pom neroditor: „...*orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.*” (v.10).

Vedeți? Tot mesajul lui era din natură, căci era un om al naturii. Oamenii obișnuiți înțeleg acest limbaj și cred că ei preferă mai mult acest fel de vorbire, decât toate acele cuvinte astronomice pe care le folosesc învățații.

Cred că în seara aceasta nu vom mai sta atât de mult ca aseară. De asemenea, cred că Domnul nu va mai îngădui să plouă tare pe acoperișul acesta de tablă, ca să-L putem sluji cât putem de bine.

Haideți acum, să ne ridicăm în timp ce vom citi Cuvântul lui Dumnezeu. Vom citi din cartea Genezei începând de la versetul 7. Deci, **Geneza 22.7-14:**

„Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”

„Fiule”, a răspuns Avraam, „Domnul însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot.” Și au mers amândoi împreună înainte.

Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor.

Apoi Avraam a întins mâna, și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său.

Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și i-a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!”, a răspuns el.

Îngerul i-a zis: „să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbece, încurcat cu coarnele într-un tufiș; și Avraam s-a dus de a luat berbecele și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.

Avraam a pus locului aceluia numele: „Domnul va purta de grijă” (IeHoVaH Jireh). De aceea se zice și azi: „La muntele unde Domnul va purta de grijă!”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, noi am aflat prin acest Cuvânt care este Dumnezeu, că credința vine în urma auzirii Cuvântului Tău, de aceea, Te rugăm, Tată, să ni-L împărtășești din acest context, astfel ca să putem învăța că, așa cum ne-a fost spus din Biblie, toate aceste tablouri din Vechiul Testament sunt exemple pe care ar trebui să le vedem, și care ne arată clar că cei care au ascultat de chemarea lui Dumnezeu sunt binecuvântați, pe când cei care au respins-o, sunt blestemați.

Tată, acesta este motivul pentru care Te rugăm să ne dai înțelegere prin descoperire.

Fie ca Duhul Sfânt să ne descopere lucrurile referitoare la acest timp și care sunt ascunse în această mare taină a lui Dumnezeu, care a existat încă de la întemeierea lumii.

Ascultă-ne, Te rugăm, căci Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin. Vă puteți așeza.

Cu ajutorul Domnului, aș vrea să vorbesc despre tema: **„leHoVaH Jireh,”** care înseamnă **„Dumnezeu însuși va purta de grijă pentru jertfa Lui.”**

După cum am văzut din textul citit, aici este vorba despre Avraam și despre încercarea la care a fost supus după primirea fiului făgăduit. Ca să înțelegem mai bine acest adevăr, ne vom întoarce puțin înapoi, și vom citi câteva texte la care doresc să mă refer. Voi începe cu capitolul 12.

Mai întâi, trebuie să vedem al cui caracter îl poartă Avraam și de ce Dumnezeu l-a ales pe el. Noi știm că Dumnezeu i-a dat o făgăduință, lui, și seminței care avea să vină după el, ceea ce înseamnă că dacă suntem sămânța lui Avraam, suntem moștenitori împreună cu el.

Desigur, Avraam avea multe semințe, dar făgăduința i-a fost dată cu privire la una singură. Noi știm că el l-a avut pe Ismael, iar după moartea Sarei, și-a luat de nevastă o femeie cu care a avut șapte fii plus fiice, toți aceștia fiind sămânța lui Avraam. Dar cu toate acestea, făgăduință i-a fost dată cu privire la o singură sămânță, aceasta fiind de fapt, credința pe care a avut-o cu el în Cuvântul lui Dumnezeu.

Citind din Biblie, putem vedea că Avraam apare doar în capitolul 12. În capitolul 11, ni se spune că tatăl lui era din Babilon, fiul său, Avraam, fiind un om obișnuit, ca oricare din noi. Avea 75 de ani și era căsătorit cu Sara, care îi era pe jumătate soră, și care era cu zece ani mai tânără decât el. Probabil erau agricultori căci locuiau în valea Șinearului, dar într-o zi el a fost chemat de Dumnezeu. Vedeți, aici se vede diferența: Dumnezeu face chemarea. Așa este în orice situație, pentru că Dumnezeu este Viața. Deci, nu este ceea ce faceți voi, ci ceea ce face El, așa că dacă cineva spune: „Eu L-am căutat pe Dumnezeu!” se înșală, pentru că nimeni nu L-a căutat pe Dumnezeu, ci Dumnezeu ne-a căutat pe noi.

Sigur că da. Nu voi Îl căutați pe Dumnezeu, ci El vă caută pe voi. De altfel Isus a spus:

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi...” (Ioan 15. 16a).

Prin urmare, voi sunteți aleși înainte de întemeierea lumii, sau nu ați fost aleși niciodată, iar El a venit să răscumpere acel nume scris în Carte, de aceea, toți aceia a căror nume a fost scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, vor fi acolo oricum. Vedeți? Voi ați fost aleși în El înainte de întemeierea lumii. Când Mielul a fost ales, înainte de întemeierea lumii, ați fost aleși și voi cu El. Și după cum am spus aseară, voi sunteți un atribut al gândului lui Dumnezeu, acesta fiind singurul mod de a fi veșnici și singura formă a Vieții veșnice.

Există o singură formă a Vieții veșnice, și aceea este Dumnezeu. Asta-i tot. El este singurul care e veșnic.

Acum, Dumnezeu a dat în Vechiul Testament o mulțime de umbre și tipuri, ca să ne arate ce va face, iar Avraam este unul dintre ele.

Citind în Biblie, vedem că Dumnezeu i-a vorbit, chemându-l într-un mod supranatural, ceea ce a făcut ca Avraam să nu se clatine niciodată. El a știut întotdeauna că Cel care i-a vorbit a fost Dumnezeu și asta a fost totul.

Chemarea făcută de Dumnezeu este întotdeauna supranaturală, în ea nefiind nimic natural. Dumnezeu ia supranaturalul și îl folosește în natural, dar chemarea este supranaturală. Biblia ne spune că darurile și chemarea sunt fără pocăință, deci sunt hotărâte mai dinainte de Dumnezeu.

Noi vedem că atunci când Avraam a fost chemat de Dumnezeu, el a auzit Glasul Domnului, care i-a spus ceva ce părea aproape imposibil, și anume: că va avea un fiu; un fiu în care va fi binecuvântată întreaga lume, toate neamurile pământului. Acesta este un lucru ciudat, dar în Romani 4.20, Biblia ne spune că Avraam *„nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, ci întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu...”*

Sara, desigur, era în menopauza, dar pot să-mi imaginez cum a mers Avraam la ea și a întrebat-o la o lună după ce primise făgăduința:

„Cum te simți, scumpo?”

„Nu este nici o schimbare.”

„Dumnezeu să fie binecuvântat. Noi îl vom avea oricum, pentru că așa a spus El.”

Sara a croșetat botoșei și a pregătit toate lucrurile, pentru că știa că va avea

acel copil, căci așa spusese Dumnezeu.

După trecerea primului an, Avraam a întrebat-o din nou: „Cum te simți, scumpo?”

„Nu este nici o diferență.”

„Lăudat să fie Dumnezeu. Acum va fi o minune și mai mare decât anul trecut. Îl vom avea oricum, pentru că așa a spus Dumnezeu.” Au trecut zece ani. „Cum te simți, scumpo?”

Când Dumnezeu le-a dat făgăduința, Sara avea șaiszeci și cinci de ani, și acum avea șaptezeci și cinci. V-ați putea imagina o femeie bătrână ca ea, să meargă astăzi la spital și să-i spună medicului: „Doctore, vreau să facem pregătirile căci aștept un copil!”? Vedeți? Dumnezeu ne cere să credem lucrurile cele mai ciudate, dar El Își onorează întotdeauna făgăduințele, împlinindu-le.

Cineva care crede în Dumnezeu, se poartă absolut ca un nebun pentru lume.

Priviți-l pe Moise. Acest bărbat a fost învățat patruzeci de ani, cunoscând toate tainele conducerii armatei egiptene, iar lui Dumnezeu i-au trebuit tot patruzeci de ani ca să i le scoată din cap. El i-a scos din minte toată învățătura și teologia, acolo în spatele pustiei, învățându-l în cinci minute, timp în care a stat în Prezența lui Dumnezeu, mai multe lucruri despre El decât a învățat în patruzeci de ani din cărțile Egiptului. Așa este, pentru că Dumnezeu nu Se cunoaște prin educație, ci prin credință. Dumnezeu i-a vorbit lui Moise în supranatural.

Ce lucruri ciudate ne cere Dumnezeu să facem uneori! Vă puteți imagina un bătrân de optzeci de ani, fugind de Dumnezeu? O, iar în dimineața următoare îl puteți vedea pe același bătrân, cu capul pleșuv strălucind în soare, mergând sprijinit într-un toiag strâmb în fața unui măgar pe care se afla încălecată soția lui?

„Unde te duci, Moise?”

„Jos, în Egipt, ca să-l biruiesc!”

Să-l biruiască? Un singur om să invadeze un Imperiu?

Păi, așa ceva sună cu adevărat ridicol! Dar Moise a făcut-o pentru că așa-i poruncise Dumnezeu. Asta-i tot. Deci, când Dumnezeu spune că trebuie să faceți ceva, așa trebuie să faceți!

Dacă Dumnezeu v-a dat o făgăduință, agățați-vă de ea! Dacă puteți s-o credeți, agățați-vă sufletul de ea, dar dacă n-o credeți, stați departe de ea! Stați departe căci altfel vă va răni. Dacă însă o credeți, stați pe ea, căci vă va aduce biruință.

Din textul citit din Romani, am văzut că Avraam nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu. Avea aproape o sută de ani, iar Sara nouăzeci. O, abia mai putea vorbi de bătrân ce era, dar cu toate acestea, a întrebat-o din nou pe Sara: „Cum te simți?” „Dragă, nu este nici o diferență.” „Aleluia! Noi îl vom avea oricum, pentru că așa a spus Dumnezeu. El mi-a dat făgăduința și asta-i tot.” Vedeți? El era pe deplin încredințat că Dumnezeu era în stare să împlinească tot ce făgăduise.

Acum, noi ne numim sămânța lui Avraam, dar nu prin Isaac, ci prin Sămânța Împărătească, Hristos. Dacă însă, ne îndoim de orice făgăduință a Lui, dacă ne certăm și suntem nemulțumiți în inima noastră, eu mă îndoiesc că suntem sămânța lui Avraam, pentru că adevărata sămânță a lui Avraam nu se îndoiește de nici un lucru, ci crede tot ce a spus Dumnezeu, căci El *„cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.”* (Romani 4.17b).

Da, El este Creatorul și poate face tot ce vrea, iar dacă a făgăduit ceva, asta-i tot.

Lui Avraam, El i-a mai cerut un lucru: să se separe de toate rudeniile și de tot poporul său.

Vedeți? Ca să puteți asculta de Dumnezeu, este nevoie ca și voi să vă separați de toată necredința, căci Dumnezeu ne cheamă la o separare totală. Ce diferență este între ceea ce ne spune Dumnezeu și toate școlile noastre de astăzi care pregătesc predicatori! O, ei sunt încărcăți cu tot felul de teorii, cu crezuri inventate de oameni și cu necredință în Cuvânt, apoi sunt trimiși afară cu o astfel de bază. Nu-i de mirare că am obținut o grămadă de decăzuți, ca: Oswald, Jack Ruby și toți ceilalți.

Comunismul „îngHITE” țara pentru că avem seminarii cu predicatori de incubator, în loc de bărbați trimiși de Dumnezeu, născuți din nou și umpluți cu Duhul Sfânt; în loc de copii ai lui Avraam, care cred Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind Adevărul și numai Adevărul; în loc de bărbați neclintiți, care pot sta pe o făgăduință, arătând că singurul Adevăr este Cuvântul lui Dumnezeu și numai El.

Acum, El ne spune: „Separați-vă de toate rudeniile și de tot poporul vostru și urmați-Mă!” pentru că Dumnezeu nu-și schimbă felul de lucrare, ci întotdeauna procedează la fel ca la început.

Dacă un om a fost pierdut, iar El l-a salvat pe baza unei descoperiri, Dumnezeu va sta întotdeauna pe acea hotărâre, nu Se va schimba niciodată. Vedeți?

El este infinit, dar noi suntem mărginiți, limitați. Astfel, eu pot să știu mâine mai mult decât știu astăzi; iar la anul viitor voi ști mai mult decât anul acesta, dar cu Dumnezeu nu este așa, ci El este desăvârșit, este infinit, de aceea, tot ce face este desăvârșit. El nu poate lua astăzi o decizie, iar mâine să ia o altă decizie, mai bună decât prima. De aceea vă puteți agăța sufletul de orice spune El: pentru că Cuvântul Lui este Adevărul.

Odată, Dumnezeu a trebuit să hotărască cum să-l salveze pe om. Și modul în care a făcut-o atunci în grădina Eden, a rămas valabil pentru totdeauna: prin vărsarea sângelui unui nevinovat. Oamenii însă, au căutat tot felul de alte posibilități de salvare: au construit cetăți; au ridicat turnuri; au întemeiat organizații, școli și alte lucruri, dar toate acestea s-au dovedit a fi un eșec total, pentru că există o singură cale prin care Dumnezeu îl salvează pe om: prin sângele vărsat de Cel nevinovat. Aceasta a fost prima hotărâre luată de Dumnezeu și singura.

Dacă Dumnezeu l-ar vindeca pe un om pe o anumită bază, când ar veni următorul bolnav, ar trebui să procedeze la fel ca și cu primul, căci dacă n-ar face așa, înseamnă că a procedat greșit prima dată, când a luat hotărârea.

Dacă ia o hotărâre, El trebuie să rămână întotdeauna la ea, pentru că altfel ar însemna că n-a luat o hotărâre bună. Și cine-l va spune lui Dumnezeu că n-a luat o hotărâre bună? Vedeți? Noi n-am putea spune asta.

Dacă El a spus: *„Separă-te de rudenia ta, de toată necredința care a ajuns din Babilon, aici!”* înseamnă că trebuie să facem așa.

Prima organizație din lume a fost Babilonul, care a subjugat toate celelalte cetăți și le-a obligat să-i plătească tribut. Toate aceste „ismuri” și lucruri noi pe care le vedem astăzi se trag de acolo.

Dacă ați citit cumva „Cele două Babiloane” a lui Hislop, iar apoi citiți în Geneza, veți vedea că totul a început din Geneza. Da, această diferență a plecat chiar din Geneza. Vedeți, pe linia aceea în jos, au venit și acei farisei „bățoși” din zilele lui Isus, care nu credeau în Duhul și în celelalte lucruri. Ei încercau să-L oprească pe Isus din lucrare, dar El le-a spus: *„...când un orb călăuzește un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.”* (Matei 15.14).

El predica, vindeca și făcea minuni, fără să-l pese de ceea ce spuneau ei. Nu L-au

putut opri pentru că El era Cuvântul, iar Cuvântul merge mai departe, indiferent ce se întâmplă.

Noi am putut vedea cum aceste lucruri rele au mers și ele mai departe, ajungând să înflorească în timpul acesta, așa după cum este scris:

„După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului...” (2 Timotei 3.8).

Să nu uitați însă ceva: patriarhul Avraam n-a fost pe deplin binecuvântat decât atunci când a împlinit întocmai ceea ce i-a cerut Dumnezeu.

Nici noi nu vom fi niciodată binecuvântați pe deplin, până nu vom împlini ceea ce a spus Dumnezeu.

Și mai este ceva ce aș vrea să observați aici, în capitolul 12: legământul făcut de Dumnezeu cu Avraam era necondiționat. Nu era pusă nici un fel de condiție de felul: „Eu trebuie...” sau: „Dacă tu...”. Nu era nici un „dacă”, ci El a spus: *„Eu am făcut deja totul!”* Da, El a făcut cu Avraam un legământ necondiționat.

În legământul pe care-l făcuse cu Adam, El spusese: *„Dacă nu te vei atinge de acel pom, Eu voi face cutare și cutare lucru, dar dacă te vei atinge de el, voi face cutare și cutare lucru!”* Vedeți? Acel legământ avea Legea atașată de el, dar în legământul făcut cu Avraam, totul era necondiționat. Legământul era pur și simplu har; har absolut.

Singurul lucru pe care trebuiau să-l facă, pentru a menține legământul valabil, era să rămână în țară. Atunci, fiecare binecuvântare venea peste ei, pentru că aveau legământul.

Noi știm din Biblie, că la un moment dat, ei s-au dus în Egipt, ceea ce a dus la pierderea binecuvântărilor, dar nu și a legământului. Legământul era încă valabil pentru că era făcut necondiționat, prin har.

În Exod 19, Israelul a făcut lucrul cel mai nesăbuit, refuzând harul și acceptând Legea.

Priviți ce trebuia să facă harul: el trebuia să le aducă un eliberator; un prooroc însoțit de Stâlpul de Foc, cu un Cuvânt legitimat și cu un miel de jertfă. Harul le-a dat o mare trezire; harul i-a trecut prin toate, despărțind Marea Roșie, făcând semne și minuni nemaivăzute. Da, toate acestea le-a făcut harul, dar ei au dorit ceva prin care să aibă un mare renume.

Cam la fel se întâmplă și astăzi. Omul trebuie să se găsească și el implicat undeva.

Acolo a greșit Israelul – când a respins harul și a ales Legea. Cu toate acestea, legământul care fusese făcut de Dumnezeu cu ei, era încă necondiționat. Noi vedem că și astăzi este la fel.

Citind în capitolul 13 din Geneza, vedem că Avraam a ajuns să asculte în totul de Dumnezeu, deoarece, la început l-a luat cu el pe tatăl său bătrân care l-a încurcat într-un fel, și a încercat să-i tragă și pe alții după el. Dumnezeu îi spusese însă: „*Separă-te de ei!*” „Păi, ei nu cred chiar așa, dar totuși...”

Depărtați-vă de ei! Aceasta este tot ce trebuie să faceți! Stați departe de ei!

În final, tatăl lui a murit și a trebuit să-l îngroape, apoi între păzitorii vitelor lui Avraam și cei ai vitelor lui Lot, s-a iscat o ceartă, căci amândoi erau bogați și aveau turme multe, așa că nu mai puteau locui împreună.

Vedeți? Dumnezeu nu a găsit ascultare deplină în Avraam, pentru că i-a spus să se separe complet de rudeniile lui și de tot poporul lui, ca să-L slujească pe El.

Lot era fiul fratelui său Haran, deci era nepotul lui. Și Avraam i-a zis lui Lot:

„Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.” (Geneza 13. 8-9).

Avraam poseda adevăratul spirit creștin; căci i-a dat vrăjmașului șansa de a alege. Da, el l-a lăsat să-și urmeze calea aleasă.

Lot, asemeni multora din ziua de astăzi, a văzut oportunitatea. Dacă se putea îndepărta puțin de acea strictețe, avea șansa să adune câțiva dolari în plus. Putea deveni mai popular. Astfel, a privit în jos, spre Sodoma, care era o zonă bine udată, o cetate mare cu o puternică industrie a sării. De acolo se făceau exporturi în toate părțile.

Era un timp în care femeile erau ca Izabela, iar soția lui Lot a simțit că și ea vrea să fie așa. Spun aceasta, pentru că noi am văzut că el a devenit primar, iar ea se purta ca ceilalți oameni ai cetății. Vedeți, Dumnezeu nu vrea să vă amestecați cu astfel de lucruri, ci voia să este să vă separați de ele; să nici nu le vedeți. Da, El vrea să vedeți un singur lucru: pe El și făgăduințele Lui.

Dar doamna Lot a spus: „Dragule, am fost în oraș... Ai văzut cum sunt îmbrăcate celelalte femei? Uită-te la fiicele noastre, nu-i așa că și ele sunt moderne?” O, Doamne, se pare că ne întoarcem spre o altă Sodoma. Nu știu de ce, dar așa văd eu.

Însă Avraam a stat pe făgăduință. El s-a separat de Lot și și-a ales cele mai sărace pământuri, calea îngustă, calea lui Dumnezeu, dar el era gata s-o urmeze pentru că Domnul l-a așezat în acea țară și era gata s-o ia.

Și atunci, când s-a supus pe deplin vocii lui Dumnezeu și când L-a ascultat, separându-se de toate și complet, Dumnezeu i s-a arătat din nou.

Până nu a făcut aceasta, Domnul nu i s-a arătat deloc, dar când a ajuns într-o ascultare deplină, Dumnezeu i s-a arătat și i-a zis: *„Ridică-ți ochii, și din locul în care ești, privește spre miază-noapte, și spre miază-zi, spre răsărit și spre apus;*

Căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.” Amin. (Geneza 13.14 -15).

Îmi place aceasta, căci este ceva ca atunci când am fost salvat. Eu tot timpul am auzit că Dumnezeu este un Dumnezeu mare și voi știți, când am fost salvat, cineva a spus: „Acum tot ce trebuie să faci este să te alături bisericii acesteia și să-ți treci numele în registrul Bisericii Baptiste. Da, asta-i tot ce mai trebuie să faci.”

Dar într-o zi am văzut că sunt moștenitorul a ceva, și atunci am vrut să privesc, să văd ce am. Așa sunt eu. Este ca o mare arcadă și tot ce se află sub ea, vă aparține. Voi nu știți ce posedați până nu mergeți să vă uitați prin Biblie, până nu găsiți făgăduințele. Amin.

Ei vor încerca să le ascundă de voi, dar ele vă aparțin, sunt ale voastre, pentru că fiecare făgăduință a fost dată pentru Avraam și pentru sămânța care vine după el. Amin.

Fiecare făgăduință din Cuvânt, aparține lui Avraam și seminței lui, deci voi sunteți moștenitorii acestor făgăduințe. O, Doamne!

Îmi place să arunc o privire și să văd ce am primit. Dacă cineva îmi dă ceva, îmi place să arunc o privire. Îmi place să arunc o privire și prin Biblie, ca să văd ce-mi aparține, și cred că fiecare sămânță a lui Avraam ar trebui să facă asta.

Când sunteți născuți din nou, umpluți cu Duhul lui Dumnezeu; când Duhul Sfânt este peste voi, sunteți moștenitorii fiecărei făgăduințe. După cum am mai spus, este ca o arcadă mare (element arhitectural format dintr-un arc și din elemente care-l susțin), căci noi am fost botezați în acea „Arcadă”. *„Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup.”* (1Corinteni 12.13). Acela este trupul lui Hristos, este sămânța Împărătească a lui Avraam și moștenește tot ce este înăuntru. Amin.

Tot ce era în Dumnezeu, a fost turnat în Hristos; și tot ce era în Hristos, El a turnat în credincios: Dumnezeu deasupra noastră; Dumnezeu cu noi și Dumnezeu în noi.

Fiecare făgăduință din Carte este a voastră, dacă puteți s-o credeți; dacă aveți suficientă credință ca s-o acceptați și s-o credeți.

Dacă privesc în jur și văd ceva care este prea sus, mă întreb imediat ce este acolo. Caut o scară și încep să urc până ajung acolo.

Aceasta este calea de-a ajunge și la făgăduința lui Dumnezeu. Dacă ceva mi se pare ciudat, mă rog până ating acel lucru. Asta-i tot. Acesta-i felul corect de a proceda: rugați-vă într-una, țineți-vă tare și urcați tot mai sus, căci voi sunteți moștenitori. Voi aveți o făgăduință și aveți un drept. Deci, *„cereți și vi se va da”*, căci: *„Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede.”* (Matei 7.7 și Marcu 9.23).

În Geneza 13.17, Domnul i-a zis lui Avraam:

„Scoală-te și străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.”, iar în capitolul 14,

vedem că după ce s-a despărțit de Avraam, Lot a dat de necaz.

Întotdeauna se întâmplă așa. Când vă separați de cei credincioși, voi ajungeți în necazuri.

Citind capitolul 14, vedem că împărații au făcut o confederație și au pornit războiul. Ei au ocupat Sodoma și Gomora și l-au luat prizonier pe Lot. Doar câțiva au reușit să fugă în munți, iar unul dintre ei a mers și i-a povestit lui Avraam ce s-a întâmplat.

Acum priviți acel spirit creștin care curgea din Avraam, pentru fratele său. Cu toate că Lot alunecase, Avraam îl iubea încă; era preocupat pentru el, așa cum pe Isus îl preocupă epoca bisericii Laodicea. Ei l-au scos afară, dar cu toate acestea, El stă la ușă și bate încercând să găsească pe cineva care să-l deschidă, ca să poată intra.

Acela este acel duh al lui Avraam, care merge după fratele căzut. Și Avraam s-a dus după el. A luat cam trei sute de slujitori înarmați și i-a urmărit pe împărați până la Dan.

Acela este punctul extrem al Palestinei. Acolo s-a luptat cu armata împăraților, i-a biruit și a adus înapoi tot ce luaseră.

Priviți ce tablou frumos este întoarcerea lor, căci dacă ați observat, Avraam a adus înapoi tot ce fusese pierdut: pe fratele lui și pe copii.

Și când s-a întors biruitor, Avraam a fost întâmpinat de Melhisedec, care era Împăratul Salemului, Prințul Păcii, Împăratul Ierusalimului, care nu avea nici tată, nici mamă, nici început al vieții și nici sfârșit al vieții, iar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din toată prada de război. (Evrei 7.2-3 și Geneza 14.18-20).

Ce om mare trebuie să fi fost El! Cine credeți că era acel Melhisedec? Biblia spune că nu avea nici mamă, nici tată, nici început și nici sfârșit; că El este veșnic și că trăiește și astăzi. El este Împăratul Salemului, Prințul păcii. O, cine era acest mare Om?

Observați ce tip găsim aici. După ce bătălia s-a sfârșit; după ce adevăratul credincios s-a luptat cu vrășmașul, a doborât obstacolele și l-a eliberat pe fratele său; adevărata sămânță a lui Avraam îl aduce înapoi pe acel frate încăpățânat.

Și după ce lupta s-a încheiat, Melhisedec a venit și l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și cu vin (Cina), și au cinat împreună.

Acesta este un tablou minunat al timpului când, după ce bătălia de pe acest pământ se va încheia, conform făgăduinței lui Isus, noi vom cina cu El în Împărăția Tatălui.

După ce acel căzut va fi adus înapoi, următorul lucru pe care-l vom face, când lupta va fi gata, este să ne așezăm la masă în Împărăția lui Dumnezeu. Acolo, cei care au luptat și au biruit, vor fi îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos, după care vor lua pâinea și vinul (Cina), în Împărăția Tatălui, pe partea cealaltă.

Citind mai departe, în capitolul 15 găsim ceva remarcabil; ceva ce îmi place foarte mult.

Aici, noi vedem că după ce Avraam a făcut toate aceste fapte mari de credință, ascultând Cuvântul Domnului, care i-a spus să se separe de tot, Domnul i s-a arătat la altar, iar Avraam l-a pus o întrebare:

„Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul meu este Eliezer din Damasc.” (Geneza 15.2).

Atunci, Dumnezeu a confirmat legământul pe care îl făcuse între El și Avraam, dându-i un semn prin care îi dovedea că Își va ține făgăduința făcută.

Oh, sunt atât de bucuros pentru că întotdeauna Dumnezeu dă un semn! Noi ar trebui să știm în timp ce trăim azi, pentru că desigur, și astăzi ar trebui să fie un semn pe pământ. Da, noi ar trebui să privim cu atenție după acel semn, pentru că Dumnezeu nu face niciodată nimic, fără ca mai întâi să le dea oamenilor un semn, o avertizare. Și un semn adevărat este urmat întotdeauna de un glas biblic.

Dumnezeu i-a zis lui Avraam: *„Ia o junincă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”* (Geneza 15.9).

Vedeți? Fiecare trebuia să fie de trei ani. O junincă (femelă) de trei ani; o capră (femelă) de trei ani; și un berbec (mascul) de trei ani. Toate trei trebuiau să fie de trei ani. Două femele și un mascul.

Dacă observați, totul este clădit într-un semn. Acum, eu nu trebuie să predic o doctrină, de pe platformă, dar sunt sigur că mă veți înțelege.

Avraam a luat și după păsări: o turturea și un porumbel. Acestea două, fac parte din aceeași familie.

Să vedem mai departe:

„Avraam a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două, și a pus fiecare bucată, una în fața alteia; dar păsările nu le-a despiciat.” (v.10).

Desigur, oricine cunoaște Scriptura, știe că aceasta este vindecarea divină. Vedeți? Ea este în ambele legăminte, pentru că vindecarea se primește întotdeauna prin

credință în sângele vărsat.

Dacă Vechiul Legământ avea vindecarea divină, atunci Noul Legământ o are cu atât mai mult, vedeți? Da, dacă Vechiul Testament o avea, atunci ce să mai zicem de Noul Testament, care are un legământ mai bun, și aduce lucruri mai bune și mai înalte?

Priviți ce s-a întâmplat când Avraam a făcut acest lucru. Aici este un mare punct de referință pe care n-aș vrea să-l scăpați, și anume: confirmarea Legământului. Cu alte cuvinte: „Aceasta este dovada că sunt credincios și voi împlini tot ce ți-am spus!” Da, Dumnezeu îi confirma lui Avraam că-și va ține făgăduința.

Deci, Avraam a luat acele animale, le-a junghiat și le-a așezat față în față, după care a avut grijă ca păsările răpitoare să nu vină asupra cărnii proaspete. A păzit-o până la apusul soarelui, iar atunci, Dumnezeu i-a arătat ce avea să facă în viitor, ce urma să se întâmple.

Primul lucru care s-a întâmplat, a fost că *„Avraam a fost apucat de o groază și a văzut un mare întuneric”, „căci a fost cuprins de un somn adânc.”* (v.12).

Acel somn simbolizează moartea, care vine peste toate ființele umane, căci orice om trebuie să moară. Dacă observați, o dată cu acel somn adânc, a venit o groază de întuneric.

Apoi, *„a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.”* (v.17).

Ce înseamnă aceasta? Că orice ființă omenească trebuie să moară, după care, merită să meargă în iad. Așa este. În întuneric, despărțiți de Dumnezeu.

Apoi a venit acea Lumină care a trecut printre dobitoace, împărțind acele jertfe. O, dacă ați putea înțelege acel legământ!

Cum facem noi, americanii, un legământ? După ce facem o înțelegere, sau un târg cu cineva, dăm mâna cu el. Acesta este legământul nostru; este făgăduința noastră.

Dar știți cum se face legământul în Japonia? Mai întâi, se așează și mănâncă ceva, apoi iau puțină sare și aruncă unul pe celălalt. Acea este confirmarea legământului făcut.

Noi ne strângem mâna și zicem: „Este vândut, băiete. Voi sta pe această promisiune.”

Dar cum se făcea un legământ în vechime? Hai să vedem. Pe vremea lui Avraam, când doi stabileau o înțelegere, o scriau jos, apoi junghiau un animal, îl despicau și-l așezau jos. După ce făceau aceasta, se așezau între jertfă și făceau o juruință înaintea lui Dumnezeu: *„Dacă nu ne vom ține de acest legământ, să fim tot atât de morți ca și dobitoacele care au murit în locul nostru. Fie ca acel sânge să răspundă pentru noi. Dacă nu ne vom ține de legământul făcut, să murim la fel ca ele.”* După aceea, cei doi rupeau în două ceea ce era scris și unul lua o parte, iar celălalt o lua pe cealaltă. Nu exista nici o posibilitate de falsificare, mai ales când legământul era scris pe o piele de miel. Când se întâlneau din nou, fiecare aducea bucata lui de piele, iar când erau puse una lângă cealaltă, trebuiau să se potrivească perfect. Acea este dovada că cei doi aveau făcut un legământ împreună.

Ceea ce arăta Dumnezeu prin legământul făcut aici, este că El însuși avea să vină jos într-un trup de carne, și că Se implica direct în acel legământ. Și priviți! IeHoVaH Dumnezeu, L-a luat pe Hristos pe cruce și L-a rupt în două, luând afară sufletul Său, care a fost dus sus, în timp ce trupul a fost pus în mormânt. Apoi, în ziua învierii, a ridicat trupul sus și a trimis Duhul care fusese peste El, ca să fie în Biserică. Aceasta este aceeași confirmare.

În aceste zile din urmă, Isus Hristos este același ieri, azi și în veci, deci același legământ va trebui să fie în oameni. Atunci, cum Îl veți putea obține, prin educație? Nu, voi nu Îl veți putea obține așa, ci doar prin confirmarea dată de Isus Hristos, care a înviat din morți și trăiește în Marea măreție, căci același Duh care locuia în El, locuiește în zilele din urmă în sămânța împărătească a lui Avraam, confirmând și dovedind că este același ieri, azi și în veci. Amin.

Aceasta vă face să vă simțiți religioși, nu-i așa?

Iată care este legământul Domnului: „*Voi scrie Legea Mea...în inima lor.*” (Ieremia 31.33).

Isus a spus: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi!*” (Ioan 14.12). El confirmă aceasta arătând că trupul Său a fost rupt în două, luând Duhul afară și ridicând trupul la dreapta tronului lui Dumnezeu. Apoi, partea cealaltă, partea pe care o deținea El, Duhul, a trimis-o peste noi: pe Duhul Sfânt. Prin aceasta, chiar Viața lui Hristos este în voi, arătând că El este Răscumpărătorul vostru. El ne-a atras spre Dumnezeu, iar acum, suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, umpluți cu Duhul lui Hristos: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba încă veți face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 14.12). Amin.

Duhul care era în El, este acum în voi: Viața veșnică. El este Răscumpărătorul care a adus înapoi, la Dumnezeu, ceea ce a fost căzut din rasa umană. Duhul lui Hristos este în voi.

Dacă în mine ar fi duhul unui ticălos, aș purta pistoale; dacă aș poseda duhul unui artist, aș picta; iar dacă în mine este Duhul lui Hristos, voi face lucrările lui Hristos. Amin. Așa este. Viața care era în El este acum în voi.

Dacă scoateți afară viața dintr-un dovleac și o puneți într-o viță de pepene, ea va face dovlecei; dacă ați scoate viața dintr-un piersic și ați pune-o într-un păr, el ar

rodi piersici, pentru că acea viață din el dovedește ce este.

Așa a venit și sămânța Împărătească. Prin Isaac a venit sămânța naturală. Prin încrucișarea mâinilor lui Israel, la binecuvântarea celor doi fii ai lui Iosif, cel mic a luat ceea ce se cuvenea celui mai mare, căci Israel a pus mâna dreaptă peste Efraim, iar mâna stângă pe Manase. În felul acesta s-a întors întreaga situație, arătând că biserica naturală de astăzi, Îl va respinge pe Hristos, așa cum a făcut sămânța naturală a lui Isaac, dar Sămânța duhovnicească, împărătească, a lui Dumnezeu, va crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, aducând dovada că Isus Hristos este viu în ei.

Vedeți, același lucru s-a întâmplat firește. Biserica trebuie să fie înrudită cu El așa cum Isaac și Rebeca aveau o relație de sânge: erau verișori. Vedeți? Părinții lor erau frați, ceea ce înseamnă că mirele și mireasa aveau o legătură de sânge.

La fel a fost cu Adam și cu Eva, care a fost luată din soțul ei. Dumnezeu a luat o coastă din om și a făcut din ea o femeie; El a luat din bărbat duhul feminin și l-a pus în femeie, de aceea atunci când vedeți o femeie care se poartă ca un bărbat, să știți că pe undeva este ceva pe dos, este o perversiune; iar dacă un bărbat se poartă ca un „sisy”, înseamnă că cu el este ceva greșit, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe bărbat un bărbat și l-a îmbrăcat ca pe un bărbat, iar pe femeie a făcut-o femeie și a îmbrăcat-o ca atare. Acesta este motivul pentru care fiecare trebuie să rămână cum a fost făcut. Amin. Dacă însă vedeți că cineva se poartă altfel, să știți că acolo este ceva pe dos, este o perversiune.

Adevărul este că în toate timpurile întreaga rasă umană a devenit o grămadă de pervertiți, totul fiind ca o bubă putredă și puturoasă, cum spune Biblia, de aceea cu greu mai poți găsi lucruri sănătoase. Voi știți că acesta este adevărul.

Odată am văzut că într-un local era scris: „Mese pentru doamne”, dar privind în jur m-am gândit: „În cazul acesta nu vei avea nici un client, pentru că o doamnă nu va intra niciodată într-un asemenea loc.” Nu, domnule. O femeie poate intra, dar o

doamnă, nu.

Vedeți, Trupul, Mireasa lui Hristos, trebuie să se întoarcă la exemplul primei mirese.

Cine era Eva? Ea și Adam erau unul, de aceea au fost numiți „Adam”. Ei erau duh. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut un om duhovnicesc, pentru că Dumnezeu este Duh. Atunci nu era încă nici un om firesc, până când a luat țărână, a modelat-o și a pus în ea acel duh. Și acolo a fost primul Adam.

După ce a luat-o pe Eva din Adam, deci după ce a scos partea feminină din el, ea a căzut pentru că nu a ascultat de Cuvânt.

Exact acolo a căzut și biserica de astăzi: ea nu a ascultat de Cuvânt. Dar în acest caz, Sămânța Împărătească a lui Avraam, Sămânța hotărâtă pentru Viață, a rămas credincioasă Cuvântului. Indiferent câte s-au spus despre ei, sau cât au râs de ei, sunt hotărâți pentru Viață veșnică. Sămânța împărătească și iubitul ei, Hristos, sunt una.

Viața, Duhul care era în Hristos, este în Biserica Sa, acesta fiind Legământul veșnic, căci același Duh și nu altul, a venit peste ea pentru a dovedi că este Sămânța Împărătească. Noi ar trebui să vedem acest lucru, acum, în zilele din urmă, căci așa spune Scriptura. Mai mult, înainte ca Mireasa să fie luată sus, trebuie să fie o slujbă care să se potrivească perfect. Amin.

Mă bucur că pot spune că acesta-i adevărul. Amin. Totul este desăvârșit, confirmând Legământul. El l-a confirmat aici, arătând ce va face - va confirma legământul.

Eu cred că orice cunoscător al Bibliei știe cum a confirmat El legământul cu

Avraam. Ce a făcut El? I-a arătat printr-un simbol, ce urmează să facă cu acele jertfe.

Se face târziu, așa că nu voi mai avea timp să „despic” aceste jertfe, dar poate o voi face mâine seară, ca să vedeți care este însemnătatea lor.

Oricine cunoaște istoria veche, știe că acesta este modul în care se făcea legământul. Ei scriau totul, apoi îl rupeau în două, iar unul lua o parte și celălalt lua cealaltă parte. Ei trebuiau să se întoarcă și să-și aducă fiecare jertfa lui. Așa a făcut Avraam în Gherar.

Întrebarea pe care și-ar fi putut-o pune Avraam, era: „Unde este sămânța pe care mi-ai făgăduit-o? Cum voi sta eu în picioare când oamenii vor râde de mine și mă vor întreba: „Avraame, tatăl multor mulțimi, acum ai nouăzeci de ani, deci, unde-ți sunt copiii? Câți copii ai acum, tatăl multor neamuri?”

Dar el nu s-a îndoit, ci a stat pe făgăduință. Oamenii îl batjocoreau pentru că ținea cu credincioșie la făgăduința lui Dumnezeu, crezând că El era în stare să facă ce a promis; crezând că El este mai mult decât în stare s-o facă. Da, El poate să poarte grijă de jertfa Sa pentru că este IeHoVaH Jireh. El poate croi o cale ca să împlinească tot ce a făgăduit. Lui Avraam, El i-a confirmat legământul, arătându-i cum va face; arătându-i că-L va lua pe Hristos, va rupe viața din El, iar în zilele din urmă o va trimite jos. Acest legământ trebuie să fie confirmat cu sămânța împărătească a lui Avraam, care sunt oameni dintre neamuri, nu evrei.

Ei sunt un popor care poartă Numele Lui; sunt luați pentru Numele Lui. Biserica ce are Numele Lui, se va întoarce înapoi la El, pentru că aceea este ea, viața ei.

Ascultați. Când a căzut Duhul Sfânt, în ziua de Rusalii, Biserica a primit Viața. Atunci a fost scrisă o carte, Faptele Apostolilor, pentru că Hristos era în acei apostoli.

Isus a spus în Ioan 15.5: „*Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.*” Și voi știți că nu vița poartă roadele, ci mlădițele. Acum, dacă acea ramură, prima care iese din acel copac, va produce o carte a Faptelor, în cazul în care copacul va da o altă ramură, aceea va produce aceeași viață. Este adevărat?

Cu câteva luni în urmă, am fost în Phoenix la bunul meu prieten John Sharritt. După cum știți, eu trăiesc în Tucson. Și acest bărbat a fost foarte sărac, dar Domnul l-a binecuvântat în mod deosebit. Când am fost prima dată la Phoenix, el nu avea copii dar își dorea foarte mult. Pe atunci muncea pe stradă perforând betoane, pentru douăzeci și cinci de cenți pe oră. Și când am ținut adunarea, el a venit acolo și a crezut fiecare cuvânt al mesajului, iar la sfârșit mi-a zis:

„Bill, ai vrea să te rogi și pentru mine?”, iar acum are cinci copii, ba mai mult, acest bărbat donează câte trei, patru milioane, în fiecare an, pentru cauza lui Hristos. Așa este.

După cum spuneam, nu demult am fost la el și am privit culturile de bumbac pe care le are, căci posedă foarte mult pământ, pe care lucrează cam o mie cinci sute de mexicani. Aceasta după ce cu cincisprezece ani în urmă spărgea betoane pentru douăzeci și cinci de cenți pe oră.

Apoi m-a dus în livada lui de citrice, unde am văzut un pom foarte ciudat. Spun aceasta pentru că rodea tot felul de fructe: portocale, lămâi, grefuri, clementine, tangelos. Cred că erau cam nouă soiuri diferite.

„Ce fel de copac este acesta?” l-am întrebat eu mirat.

„Oh, este ceea ce vezi, un experiment”, frate Branham.

„Și toate aceste fructe trăiesc pe același copac? Ce fel de pom este el de fapt?”

„Este un portocal.”

„Atunci ce caută acolo celelalte fructe?”

„Ele sunt altoite pe acest portocal,” a răspuns el.

„Aceasta înseamnă că la anul toate aceste mlădițe vor rodi portocale?”

„Nicidecum, ci mlădița de lămâi va rodi lămâi, mlădița de grapefruit va rodi grapefruituri, și așa mai departe.

„Dintr-un portocal?”

„Da, domnule.”

„Dar eu nu înțeleg cum este posibil așa ceva,” am răspuns eu.

„Toate fructele acestea sunt citrice.”

„Atunci lăudat să fie Domnul, pentru că văd ceva,” am spus eu.

Priviți fraților. Când Duhul Sfânt a venit pentru prima dată peste acea Viță, a crescut prima mlădiță, și astfel s-a scris o carte a Faptelor Apostolilor, iar dacă Vița va rodi o altă mlădiță originală, ea va rodi aceleași roade ca și prima mlădiță; va fi Isus Hristos.

Problema este că noi avem metodiști, baptiști, luterani, etc., care au fost altoiți în El, dar care poartă roadele denominaționale. Dacă însă crește o altă mlădiță, ea va fi una autentică, umplută cu Hristos, cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă mai amintiți mesajul din predica „Pomul miresei?” Acel pom a crescut purtând altfel de roade, așa că a fost tăiat. Dar Ioel a spus:

„Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Arbec, ce a lăsat lăcusta Arbec, a mâncat lăcusta lelec, ce a lăsat lăcusta lelec, a mâncat lăcusta Hasil.”
(Ioel 1.4).

Veți afla însă că aceste insecte sunt de fapt una și aceeași în diferite stadii de dezvoltare.

Și ce au lăsat luteranii, au mâncat metodiștii; ce au lăsat metodiștii, au mâncat baptiștii; și ce au lăsat baptiștii, au mâncat pentecostalii. Prin aceasta totul a fost tăiat jos, dar Dumnezeu a spus:

„Vă voi răsplăti astfel anii, pe care i-au mâncat lăcustele...în zilele din urmă vă voi trimite o biserică și vă voi restitui puterea, pentru început, pentru că în timpul de seară va fi Lumină.”

Indiferent câte ramuri sunt altoite pe acel pom, el va aduce la suprafață Sămânța împărătească a lui Avraam. Aleluia! Dumnezeu a făgăduit aceasta și o va face. Da, va ieși o mlădiță din inima Lui, iar acea mlădiță va fi ca și pomul care a fost sădit lângă un izvor de apă; va fi ca un om care cugetă la Cuvântul lui Dumnezeu zi și noapte. El nu va privi spre un crez sau spre o denominațiune, ci „Își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui. El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc, ci va rodi după soiul lui.” (Psalmul 1.2-3).

Dumnezeu a făgăduit și a făcut întocmai cum a spus, căci în ziua cincizecimii Duhul Sfânt a venit jos și S-a împărțit peste sămânța împărătească. Același Stâlp de Foc care a însoțit Israelul, a venit jos, iar noi știm cu toții că Acela era Logosul; era Hristos.

Și ce a făcut El când a venit jos în ziua cincizecimii? S-a împărțit în limbi de foc ce s-au așezat peste fiecare din ucenici. Vedeți? Dumnezeu împărțindu-Se printre oameni.

O, frate, tu poți primi același Duh care era în Hristos, pentru că El a spus:

„...cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (traducerea corectă este „lucrări mai multe”) (Ioan 14.12).

El a mai făgăduit că va fi cu sămânța lui Avraam până la sfârșitul lumii.

Cu câteva zile în urmă, noi am sărbătorit învierea Lui, am depus mărturii și am cântat. El ar putea veni și să facă ceva ce a făcut și înainte de moartea și învierea Sa, dar cu toate acestea oamenii ar spune că aceasta este ghicitorie, este de la diavolul, un Beelzebul și îl dau afară din biserică. De ce se întâmplă aceasta? Ca să se împlinescă Scriptura, care spune că în această epocă Laodiceană, Cuvântul care este Hristos, a fost scos afară. El stă la ușă și bate încercând să găsească o posibilitate de a intra pentru a Se face cunoscut.

Cu siguranță va fi o mlădiță originală care va ieși.

El l-am întrebat pe fratele Sharritt: „Cel fel de mlădiță va crește la anul? Va fi una de portocal sau una de lămâi?”

„Va fi o mlădiță originală,” a răspuns el. Când va crește o mlădiță din acest pom, va fi una de portocal, așa cum a fost la început.

Și când adevărata sămânță vie a lui Avraam vine sus, același Duh care era în Isus Hristos va trăi prin ea. Această sămânță va crede fiecare Cuvânt și-L va puncta cu „Amin”. Ea nu va spune: „Cuvântul acesta este inspirat, iar acesta nu!”, ci Îl va crede pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Voi credeți din toată inima în seara aceasta? Amin.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un minut, căci voi termina predica mâine seară. Vă promit că nu vă voi ține mult.

Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. O confirmare....a fost stabilită cu Avraam când el a văzut totul prin credință, așa că a mers înainte și nu s-a îndoit prin necredință.

Dar cum este cu sămânța Lui împărătească? Când va apărea El, unde va merge în zilele din urmă? La Biserica aleasă, nu la Babilon, nici în Sodoma, căci ei au mesagerii lor. Dar mesagerul Bisericii alese de Duhul Sfânt: este Dumnezeu locuind într-un trup de carne, arătându-Se ca Unul care deosebește gândurile inimii și dovedind că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

El este IeHoVaH-Jireh. El S-a îngrijit deja de jertfa noastră și de confirmarea legământului Său. El Își ține legământul Său în zilele din urmă.

Prieteni, am putea continua să vorbim toată noaptea, dar lucrurile care s-au spus deja, sunt suficiente.

Aici sunt bolnavi care au nevoie de vindecare. De ce nu credeți? Dacă aș putea să vă vindec, aș face-o bucuros, dar eu nu pot face aceasta. Voi ați văzut că în prima

zi și în a doua seară m-am rugat pentru bolnavi, dar motivul pentru care am făcut-o este că dacă aici este vreo sămânță care a fost hotărâtă pentru Viață, Duhul o va „prinde”. El o va vedea.

Câți dintre voi, vor să ridice mâna și să spună înaintea lui Dumnezeu: „Eu cred din toată inima că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci; că El a înviat din morți și este viu printre noi în seara aceasta, dovedind aceasta, iar eu cred că acest lucru este de la Dumnezeu.”? Vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Eu cred cu adevărat.”?

Tată ceresc, ei sunt în mâinile Tale. Ei spun că sunt sămânța lui Avraam și doresc binecuvântările lui Dumnezeu. Eu le-am spus aceste cuvinte simple, am început acest subiect dar nu l-am putut termina, însă, Tată, ei văd confirmarea căci Tu ai dat o făgăduință.

Dacă nu avem Duhul lui Hristos printre noi, nu suntem nimic, dar El ne-a făgăduit cât se poate de clar în Scriptură, chiar și în Vechiul Testament ne-ai făgăduit, prin Maleahi, că în zilele din urmă, copiii se vor întoarce la credința părinților de la rusalii, la învățătura originală a Bibliei, la Cuvântul original și că acolo va fi un semn care va confirma prin glasul care va veni, că Tu ești aici și noi credem aceasta.

Tată, fă ca Satana să plece de aici. Noi știm că nu avem nici o putere, Doamne, dar pretindem că avem autoritatea dată de Tine.

Polițistul de pe stradă, vede cum mașinile rulează cu o viteză de 90 de mile pe lângă el și nu are putere să le oprească, căci oricare din ele îl poate doborî la pământ, dar ajunge să ridice mâna și imediat frânele vor șuiera. De ce? Pentru că el este o autoritate. Întregul oraș stă în spatele lui. Vedeți? El nu are putere, ci autoritate. Poate nu cântărește nici nouăzeci de kilograme, dar are autoritate.

Așa este și în seara aceasta, Doamne. Noi venim înaintea Satanei, nu cu putere, ci cu autoritate, arătând Sângele și confirmarea legământului, iar el nu mai are nici un drept ca să le țină pe aceste persoane bolnave în continuare.

O, Dumnezeule, dacă aș găsi o cale de a aduce mesajul până la ei! Dacă ar putea vedea, Doamne, dacă și-ar putea da seama. Trezește-i, Doamne, în seara aceasta. Lasă-i să vadă că Tu ești același Dumnezeu; că Îți ții Cuvântul și că Îl confirmi așa cum ai făgăduit. Tu ai spus că aceste lucruri se vor întâmpla în zilele din urmă, când se va descoperi Fiul omului. Te rugăm să ne dai toate acestea în Numele lui Isus, și să-i ajuți să vadă că Tu ești. Amin.

Acum, credeți prieteni. Am depășit puțin timpul acordat, dar nu am vrut să fac aceasta. Dacă va fi cu voia Domnului, voi termina mâine seară tema începută.

Noi suntem doar niște ființe umane și fiecare dintre noi dorește să trăiască, însă eu cred că și Dumnezeu vrea aceasta. Totuși, nu se întâmplă așa, pentru că nu mai este balsam în Galaad. Știți cum s-a spus: *„Ce! Nu mai este balsam în Galaad? Nu mai este nici un proroc acolo? ”*

Elisei l-a întrebat pe împărat: *„De ce te duci la Ecron, la un dumnezeu străin, tu, care ești evreu? Nu mai este oare balsam în Galaad?”*

Nu, domnilor! Noi avem balsam, căci Duhul Sfânt este aici. Voi trebuie doar să credeți. Necazul este că trăim într-un timp în care mintea oamenilor este atât de confuză!

Mie îmi pare rău căci ei nu știu ce să creadă. Astfel, unul spune una, iar altul spune altceva, dar Cuvântul Domnului zice:

„.....Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși....”

(Romani 3.4). Așa este. El nu poate să-Și schimbe natura.

Eu simt prezența Domnului aici. Câți dintre voi au văzut fotografia cu Îngerul Domnului? Este aici.

Cine nu are număr de rugăciune să ridice mâna și să spună: „Eu nu am număr de rugăciune, dar sunt bolnav și suferind.” Păi, peste tot sunt mâini ridicate. În ordine.

Ce a făcut acel Înger când a fost la Avraam? I-a spus ce se petrecea în spatele Lui, iar Cuvântul ne-a făgăduit că același lucru se va întâmpla la venirea Domnului.

Atunci, Avraam L-a numit Elohim, adică Dumnezeu. După ce a vorbit cu Avraam, El S-a făcut nevăzut, iar Avraam L-a numit Domnul Dumnezeu, Elohim.

Priviți cuvântul evreiesc „Elohim.” Când Avraam L-a numit „Domnul Dumnezeu,” Elohim însemna, sau numea aceeași Persoană, arătând că Dumnezeu Se manifesta într-un trup de carne, ca să confirme legământul și să arate că va face același lucru și pentru sămânța lui Avraam; ca să arate că întotdeauna este un prooroc care deosebește tainele și gândurile inimii.

Câți știu că Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu deosebește gândurile inimii?

Aceasta este o provocare pentru cei care nu gândesc așa. Dacă nu credeți aceasta, veniți aici, dar dacă nu puteți dovedi ceea ce credeți, nu spuneți nimic.

Tot ce vă cer, este să credeți că această Biblie este adevărul; să credeți că trăim în zilele din urmă și că ceea ce vedeți este făgăduința dată pentru acest timp.

Amintiți-vă că nici Avraam și nici altcineva, nu a văzut vreun semn până la venirea în scenă a fiului făgăduit. Avraam a văzut o mulțime de lucruri, dar acela a fost ultimul semn și cel mai puternic, iar când L-a văzut, Avraam a știut că Acela era Elohim.

Apoi a venit Isus și a spus că va fi așa, și iată-ne chiar acolo, în aceleași lucruri. Oamenilor, acesta este adevărul.

El a fost născut într-o iesle, de aceea a fost greu să fie crezut de cineva. De fapt, numai sămânța care a fost hotărâtă pentru Viață, L-a crezut, pentru că este scris:

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...” (Ioan 6.37). Așa este. Acolo sunteți.

Eu m-aș putea ruga și să pun mâinile peste voi, dar dorința mea este ca voi să vedeți că puteți face același lucru, că vă puteți pune mâinile pe El, pe Marele Preot ce poate fi atins de neputințele noastre. Credeți aceasta? Atunci să credeți.

Privind în sală, am văzut că sunt câțiva pe care-i cunosc. Este un predicator care tocmai a fost vindecat de Domnul și al cărui fiu a fost de asemenea vindecat de o boală de creier. El m-a chemat prin telefon.

Mai este un bărbat care aseară a crezut că fiul lui este mort. Eu eram la Beaumont, când m-au chemat la el. Eu m-am dus, iar când m-a văzut, băiatul m-a cuprins cu brațele, a început să plângă și mi-a spus:

„Frate Branham, Cuvântul Domnului este cu tine, așa că trebuie doar să-l ceri!” și chiar în clipa aceea, micuțul a revenit la viață.

Să nu spuneți cumva că eu am făcut aceasta, căci nu este adevărat, ci credința lor

În Dumnezeu a realizat acest lucru, de aceea vreau ca și voi să credeți.

Nu uitați că Isus a spus în Marcu 11 că, dacă veți cere muntelui să se prăvălească în mare și nu vă veți îndoii, ci veți crede, se va întâmpla întocmai. Vedeți? Nu este vorba de speranță, ci de siguranță: „Eu știu!”

Dacă faceți aceasta, Cel care a dat făgăduința, va dovedi că este viu, așa că, atunci când nimeni altcineva în lume, nu o poate face, treziți-vă, scuturați-vă cât puteți de tare și fiți încredințați că Dumnezeu poate s-o facă.

Ei L-au numit pe Isus: „*De la cel rău.*” Au spus că cel ce face acele lucruri este un diavol, de aceea și-au luat răsplata.

Dar voi să credeți. Să știți că eu nu pot vindeca pe nimeni, dar Dumnezeu o poate face pentru că Dumnezeu este Vindecătorul.

Acum, El nu este aici în trup, pentru că atunci când vine așa, timpul este încheiat, după cum citim: „*Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și la venirea Fiului omului.*” (Matei 24.27). Dar Duhul Lui a venit deja în biserică.

Priviți cum a venit: prin neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt, iar acum intră în timpul de răpire, pregătind biserica exact cum a făgăduit, în felul în care sunt aliniată epocile bisericilor.

Conform Scripturii, penticostalii sunt ultima organizație. Ultima respinsă împreună cu celelalte, pentru că Dumnezeu nu lucrează cu organizațiile, ci doar cu persoane individuale.

Acum puteți crede că El este prezent aici? Eu sunt fratele vostru, iar El mi-a spus să vin și să fac acest lucru. Acesta este motivul pentru care eu Îl cred. Dacă ceea ce mi-a spus, nu ar fi scris în Cuvântul pentru această epocă, nu L-aș crede și m-aș îndepărta de El, pentru că pun deoparte tot ce nu este conform Cuvântului Său. Nu accept nimic altceva. Eu pot să înțeleg și să primesc tot ce este în Cuvântul Său, voi nu? Fie ca Domnul să ne ajute. Credeți din inimă că sunteți în prezența Lui.

Același Isus care a dat această făgăduință, l-a inspirat și pe Pavel, care a avut o mulțime de descoperiri și care a scris mai multe cărți ale Bibliei, asemeni lui Moise. Cuvântul a venit la el, și L-a scris, este adevărat?

Să nu uitați că Hristos este înviat din morți și Se află printre noi. Să păstrați aceasta în inima voastră.

Noi am văzut tot felul de mișcări, de strigăte și de laude și pot spune că toate acestea sunt în ordine. Am vorbit în limbi și am proorocit, ceea ce este bine, căci toate aceste manifestări vin împreună cu El, dar ultimul lucru este Prezența Sa divină, este Cuvântul însuși. El este Cuvântul și vine la Trup. Vedeți? Evrei 4 ne vorbește despre acest Cuvânt și ne spune că este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri și că judecă simțurile și gândurile inimii. Luați acest Cuvânt și puneți-L în dreptul proorocilor; puneți-L în dreptul lui Isus Hristos și vedeți dacă nu este același lucru, căci El este cunoscut ca Mesia.

Acum, nici un om de aici nu este Mesia, ci Duhul Sfânt este Mesia, căci Hristos și Duhul Sfânt este Unul și Același. Prin urmare, acum El este aici, lucrând în Trupul Său și pregătind-L pentru răpire. Să credeți aceasta, prieteni!

Doamne Dumnezeule, Te rog să îngădui ca în seara aceasta să se întâmple acest lucru.

În Numele lui Isus Hristos, eu iau orice duh sub control, pentru slava lui Dumnezeu.

Spun aceasta pentru ca voi să înțelegeți.

Dacă vă îndoiiți, ar fi bine să nu stați prea mult aici, și știu că mulți dintre cei care stau aici, au văzut ce se întâmplă cu oamenii care nu cred, căci duhurile merg de la un om la altul, așa cum spune Biblia.

Tu, care stai acolo, cu cravată neagră, și te uiți la mine, vezi acea Lumină ca o aureolă galben-verzuie? Domnule, crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu îmi va descoperi problema ta, vei crede? Ai număr de rugăciune? Nu ai și nici nu este nevoie de el.

Tu ai probleme la ureche. Dacă este așa, ridică mâna. Aveai probleme la o ureche, dar acum nu mai ai, dacă vrei să crezi.

Lângă tine stă un bărbat care se roagă. Uită-te la mine, domnule. Ai număr de rugăciune? Nu. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi că am spus adevărul? Crezi că Isus Hristos este prezent aici? Crezi că de azi înainte spatele tău va fi bine? Dacă crezi, ridică mâna. Întrebați-l și veți vedea că nu-l cunosc și că nu mă cunoaște. Dar ce a atins el? Împlinirea Scripturii. El s-a atins de Marele Preot, căci a venit aici pentru a fi vindecat. Vedeți?

Tu ce crezi despre aceasta, tinere? Tu, cel care stai în spate și te uiți la mine. Crezi că Dumnezeu te va vindeca de boala de rinichi pe care o ai? Dacă crezi, ridică mâna. Vrei să te scapi și de obiceiul pe care-l ai? Vrei să arunci țigările? Fă un semn cu mâna, dacă crezi. Da? Atunci pune-le jos și uită de totul. Dacă poți să crezi, ești eliberat în Numele lui Isus Hristos.

Aici, pe targă, este o doamnă. Mă poți auzi, doamnă? Da. Eu nu te pot vindeca și nu știu nimic despre tine, pentru că nu te cunosc, dar Isus Hristos poate să-mi descopere necazul tău, dacă crezi. Crezi? Te va ajuta aceasta? Dacă vei rămâne pe acea targă, vei muri, așa că ai o singură șansă să trăiești, și anume, să-L accepți

pe Hristos.

Tu ai cancer, dar crezi că Dumnezeu te face bine acum? Dacă crezi, ridică mâna. În ordine.

Mai trebuie să faci un singur lucru: ridică-te de pe acel pat, adună-l și du-te acasă, dovedind că credința ta în Dumnezeu este vie și că tu ești o sămânță a lui Avraam. Ridică-te în Numele lui Isus Hristos. Ea se ridică sus ca să intre în posesia făgăduinței lui Dumnezeu.

Câți dintre voi credeți din toată inima? Ridicați-vă! Aveți putere! Ridicați-vă, căci Dumnezeu este Cel care vă întărește.

Iată-o, femeia s-a ridicat de pe targă. Toți ceilalți, care vreți să-L primiți pe Isus Hristos, ridicați-vă în picioare. Ridicați-vă peste tot și acceptați-L pe Hristos ca Vindecătorul vostru.

Doamne Isuse, vindecă-i pe toți. Dă-ne aceasta, Doamne Dumnezeule.

- Amin -